

"משבר המשילות הוא ביטוי לתהליך ממושך של שחיקה באמון הציבור בכל האמור במוסדות פוליטיים ובהסדרים מוסדיים, המלווה בתחושה כי אלה אינם מספקים עוד מענה הולם לצרכיו ולציפיותיו. כאשר הפער בין הציפיות למציאות הפוליטית והשלטונית מתרחב, הוא לובש צורה של משבר משילות" (לבנדר וקליין 2002, בתוך רובינשטיין ווולפסון 2012, ע"מ 71)

רובנשטיין וולפסון בספרם "באין ממשלה", קובעים כי ישראל שרויה במשבר משילות ומייחסים מקום נרחב לשחיקה באמון הציבור לנבחרי, באופן המביא להידרדרות יכולת הממשלה לעשות את עבודתה. המחקר מבקש להעמיק את הידע המתגבש בעולם המחקר באשר למערכת היחסים העדינה והקריטית הזו שבין הבוחר לנבחר הציבור.

המחקר מתבונן בדפוסי האשמה וייחוסה, במעורבות רגשות וזהות פוליטית, באמצעות התמקדות במקרה אסון השרפה בכרמל ותוצאותיה, כמקרה בוחן. מחקרים רבים עוסקים בכוחה של הזהות הפוליטית- השתייכותו הפוליטית של אדם והשפעתה על דרכי המחשבה שלו, ומחקרים רבים עוסקים במקומן של רגשות, ועוררות רגשית בעולם הפוליטי, אולם, במחקר זה בחנו את השפעתם של שני הגורמים גם יחד.

מתודולוגית המחקר התבססה על ניסוי אינטרנטי שבו השתתפו כ-400 אנשים שנשאלו על אסון השרפה בכרמל שהתרחש בסוף שנת 2010. המשתתפים, שחולקו לארבע קבוצות בצורה רנדומלית, התבקשו ליחס אשמה לדמויות ציבוריות, כאשר חלקם נחשפו ל"תמונות קשות" ומעוררות רגש, חלקם נחשפו לאות פוליטי המעורר חשיבה מוטה מפלגתית, וחלק מהמשתתפים נחשפו לשניהם.

תוצאות המחקר מראות מגמה לפיה לרגש השפעה ממתנת על ההטיה הפוליטית, אך לאות הפוליטי כוח גדול יותר והוא מחזק מחדש את ההטיה הפוליטית. המסקנה מהמחקר היא, שעוררות רגשית הנה בעלת השפעה רבה על תהליך ייחוס האשמה, אך לזהות פוליטית השפעה רבה יותר.